

Arrest

nr. 75 475 van 20 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. DE SCHRIJVER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. U. (...), verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, op 22 juli 1974 te Grozny geboren. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen. U hebt steeds in Grozny gewoond, sinds 1989 in de K. (...), appartement (...). De laatste tijd – sinds de vlucht van uw broer A. (...) (erkend vluchteling in BE sinds 2005, o.v. 5.762.203) en de dood van uw moeder in 2009 – verbleef u daar alleen. U werkte als installateur van computer- en telefoonprogramma's.

U verklaarde op 27 april 2010 van bij u thuis te zijn meegenomen door mannen in militaire kledij. U werd gedurende drie dagen vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd over de zaak van uw vermoorde buur D. (...) en werden u vragen gesteld over een aantal rebellen. Ook werd u constant geslagen. U kwam vrij op 30 april 2010, nadat uw neef 300.000 roebel smeergeld had betaald.

Daarna kende u geen problemen meer tot u op 11 september 2010 – terug van bij u thuis – 's morgens vroeg werd meegenomen, ditmaal door leden van de speciale politie-eenheid "Kadyrov". U kwam na 11 dagen vrij, nadat uw neef 600.000 roebel had betaald. Tijdens uw gevangenschap werd u beschuldigd van banden met de rebellen. Een rebel, A. E. (...), was vermoord en via uw oude GSM – die u verkocht had en blijkbaar in zijn bezit was – werd u aan hem gelinkt. Er werden ook vragen gesteld over andere rebellen en uw mogelijke band met hen, evenals over geplande terroristische acties. U werd opnieuw geslagen en ditmaal ook gemarteld door middel van elektriciteit. U werd gedwongen blanco documenten te tekenen en uiteindelijk zelfs bedreigd met verkrachting indien u dat zou blijven weigeren.

Na uw vrijlating verbleef u bij uw neef in Sjernovodskoje, van waaruit u rond de 20ste oktober 2010 naar uw oom in P. (...) (Kabardino-Balkaria) werd gebracht. Daar bleef u tot 30 november. Toen vernam u dat men bij u neef naar u was komen zoeken, waarop u besloot dat het voor u te gevaarlijk was om nog op dezelfde plaats te verblijven. U ging naar uw neef in Majscoje (ook in Kabardino-Balkaria). Van daar uit keerde u terug naar de regio Grozny, waar u verder bij verschillende familieleden verbleef tot juni 2011. Toen ging u naar Sjernovodskoje.

Op 10 augustus vertrok u vanuit Sjernovodskoje per auto naar Wit-Rusland, waar u van auto en chauffeur wisselde. U weet niet waar u de EU bent binnen gekomen en verklaart niet persoonlijk te zijn gecontroleerd. U denkt dat mogelijks valse documenten voor u werden gemaakt, daar in Wit-Rusland foto's van u werden genomen, maar bent hiervan niet zeker. U kwam in België toe op 18 augustus 2011 en vroeg onmiddellijk asiel aan.

U vreest in geval van terugkeer naar uw land weer gemarteld te worden en zelfs vermoord. U bent bang dat ook uw familieleden slachtoffer zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) uw rijbewijs, (2) een pensioensverzekeringskaart, (3) een attest van medische verzekering, (4) een BTW-dienstformulier, (5) uw werkboekje en (6) een medisch attest betreffende de letsels die u zou hebben opgelopen ten gevolge van uw behandeling tijdens uw gevangenschap.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart angst te hebben om weer te worden gemarteld en te worden vermoord in het geval van een terugkeer naar uw land. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

U verklaart dat de echte reden waarom de politie u beschuldigde van banden met de rebellen, en waarom ze dus naar u op zoek zijn, er in bestaat dat zij verloning krijgen als ze één of andere rebel hebben gevonden, waarbij het minder van belang is of deze persoon daadwerkelijk een rebel is (CGVS, p.16). In die zin is het echter weinig aannemelijk dat de politie u alsnog terug zou willen vangen, nadat ze u reeds twee maal hebben vrijgelaten. Ook is het vreemd dat ze hiervoor dan een dermate grote inspanning zou leveren als door u beschreven, met name langsgaan bij uw vrienden, neef, nonkel (CGVS, p.14, p.15) en hen blijven lastigvallen tot ze zullen laten weten waar u bent (CGVS, p.16).

Ook is het opmerkelijk dat de autoriteiten blijkbaar steeds opnieuw uw verblijfplaats te weten komen (bij uw neef in Sjernovodskoje (CGVS, p.14) of uw neef in Grozny (CGVS, p.15), zelfs bij uw nonkel in Primalkinskoje in Kabardino-Balkaria (CGVS, p.15)), u daar actief komen zoeken maar u net steeds weer weg bent. Ook houdt uw uitleg waarom u van Primalkinskoje bent terug gekeerd naar de regio Grozny – omdat u daar gemakkelijk een paar dagen bij de ene en een paar dagen bij de andere kon wonen – weinig steek als we in overweging nemen dat de Kadyrovsky zelfs uw verblijfplaats

in Kabardino-Balkaria wisten te achterhalen. Het risico dat u loopt door uw terugkeer naar de regio Grozny is niet in overeenstemming te brengen met de beweerde vrees voor vervolging vanwege de Tsjetsjeense autoriteiten. Hierbij dient voor de volledigheid te worden opgemerkt dat u alle verplaatsingen, van het ene naar het andere onderduikadres, steeds hebt gemaakt zonder in het bezit te zijn van uw paspoort, vermits dit door de politie was afgenomen (CGVS, p.15). Gezien de mogelijkheid van controles bij bijvoorbeeld grensovergangen, rijst er ook op dit punt twijfel over uw relaas.

Wat betreft de slagen en folteringen die u zegt te hebben ondergaan tijdens uw beide inhechtenisnames (CGVS, p.11 en p.13) en de letsels die u daarbij hebt opgelopen, is het vreemd te noemen dat u op 30 april – dus de dag dat u vrijkwam van uw eerste gevangenschap – onmiddellijk naar het ziekenhuis gaat, waar heel wat verwondingen worden vastgesteld, maar daarna geen gevolg hebt gegeven aan het advies om nog bijkomende een MPT en EKG te laten nemen en op consultatie te gaan bij therapeut en cardioloog (CGVS, p.6). Genomen dat u gedurende uw hechtenis zou zijn gefolterd en u hieraan meerdere letsels overhield, kan men redelijkerwijs aannemen dat u uit bezorgdheid over uw eigen fysieke toestand gehoor zou geven aan het advies van het ziekenhuis, zeker waar het gaat over het raadplegen van een cardioloog. Dat u zich al wat beter voelde en daarom dus maar thuisbleef, is in deze dan ook opmerkelijk. Daar komt bij dat het vreemd te noemen is dat u geen enkel moment melding maakt van een doktersbezoek na uw tweede inhechtenisname van september 2010, noch daarvan enig bewijs voorlegt. Genomen dat u toen elf dagen werd vastgehouden, gedurende dewelke u opnieuw gemarteld en geslagen werd en zelfs met elektrische shocks zou zijn gefolterd (CGVS, p.13), is het moeilijk te begrijpen waarom u daarna blijkbaar niet opnieuw naar de dokter bent geweest, zeker daar u wel verklaart na al die gebeurtenissen zo zwak te zijn geweest dat u zelf niet meer terug kon naar uw appartement (CGVS, p.14).

Verder blijkt u slecht op de hoogte van feiten die zich mogelijks na uw vertrek hebben afgespeeld. U gelooft dat u nog steeds wordt gezocht, maar hebt hiervoor geen enkele aanwijzing, mits u zelfs geen contact hebt met iemand in Tsjetsjenië (CGVS p.5 en p.15). Om dezelfde reden weet u niet of uw familieleden na uw vertrek nog problemen hebben gekend. Gezien u verklaart dat de politie – toen u zelf nog bij hen ondergedoken leefde – meermaals bij uw familie is langsgekomen en zoals hoger vermeld hen zou blijven lastigvallen tot ze laten weten waar u verblijft (CGVS, p.16), is het moeilijk te begrijpen dat u sinds uw aankomst in België geen enkele poging hebt ondernomen om uit te zoeken hoe het hen vergaat. Zowel het feit dat u niet meer hebt trachten achterhalen of u effectief nog wordt gezocht, als de vaststelling dat u geen moeite meer hebt gedaan om u te informeren over uw familie – die u tenslotte heeft geholpen door u maanden te laten onderduiken – wijst op een opmerkelijke desinteresse in uw eigen zaak die moeilijk valt te rijmen met de vrees voor vervolging die u beweert te hebben. Uw verklaring dat u bang bent voor hun leven omdat telefoons worden afgeluisterd (CGVS, p.17) is hier geen argument. Niets houdt u tegen om van op een ander nummer te bellen of een SMS te sturen, of via een ander kanaal met hen in contact te proberen treden.

Dat u geen enkel bewijs kan voorleggen, noch van uw gevangenneming, noch van de daaropvolgende zoektocht naar u, maakt uw relaas ook niet aannemelijker. U verklaart geen bewijs zoals convocaties te kunnen voorleggen die aantonen dat de politie u zocht en mogelijks nog steeds zoekt, omdat in uw geval niets officieel werd gedaan en convocaties alleen maar worden gegeven als u officieel wordt gezocht (CGVS, p.16). Genomen dat de politie u zou zoeken, gewoon om iemand op te pakken en die als rebel te bestempelen (CGVS, p.16), is dit erg bizar. In zulk geval zou men immers toch kunnen verwachten dat ze het net wel zo officieel mogelijk willen laten lijken, teneinde ook effectief te kunnen aantonen hoeveel rebellen ze dan wel hebben gepakt.

Voor de volledigheid dient nog te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u met betrekking tot uw reisweg hebt afgelegd. U verklaart weliswaar te zijn moeten stoppen voor controle bij de grensovergang van de EU/Shengenzone – waarbij de kofferruimte van de auto werd nagekeken – maar zou zelf nooit persoonlijk zijn gecontroleerd (CGVS, p.8). Dergelijke controle – waarbij wel de bagage grondig wordt gecontroleerd, maar niet de passagiers – lijkt echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Daar komt bij dat u weliswaar vermoedt dat valse documenten voor u werden aangemaakt, doch hierover niet zeker bent (CGVS, p.8). Het is zeer onaannemelijk – rekening houdend met de hierboven vermelde persoonlijke controle – dat de smokkelaars u niet zouden hebben ingelicht over het al dan niet bestaan van dergelijke documenten, dat u dergelijke documenten nooit onder ogen zou hebben gehad en dat u dus ook niet weet op welke naam deze mogelijke documenten stonden; wat wil zeggen dat u niet weet onder welke identiteit u de grens bent overgestoken. Tevens is het weinig aannemelijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met de chauffeur over wat te doen of te zeggen bij mogelijke controle (CGVS, p.9). Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/ passeur bij de

eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, kunnen ook aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht. Dit alles doet vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en –doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen. (1) uw rijbewijs, (2) pensioensverzekeringskaart, (3) attest van medische verzekering, (4) BTW-dienst formulier, en (5) werkboekje bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Inzake het (6) medisch attest betreffende de letsels die u zou hebben opgelopen ten gevolge van uw behandeling tijdens uw gevangenschap, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover tegenstrijdig zijn. Bij DVZ stelde u te wachten op een medisch attest dat verklaart dat u aangevallen werd (Verklaring DVZ, punt 21). Tijdens uw gehoor op het CGVS zei u echter dat document al mee te hebben gehad op uw vlucht (CGVS, p.7). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat ze u bij DVZ enkel uw identiteitsdocumenten hebben gevraagd (CGVS,p.7). Dit is geen afdoende verklaring, de tegenstrijdigheid over het al dan niet reeds in bezit hebben van het medisch document tijdens uw vlucht uit Tsjetsjenië blijft immers bestaan. Deze vaststelling in overweging nemend kan aan dit medisch attest geen bewijswaarde worden gehecht die bijdraagt aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De hier aangestipte elementen ondergraven de aannemelijkheid van uw relaas in dergelijke mate dat met betrekking tot uw persoon geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de motiveringsplicht. Zij gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij is ervan overtuigd dat haar leven in gevaar is in Tsjetsjenië. Zij verwijst hierbij naar de persberichten van Amnesty International en Human Rights Watch en naar een persdocument van 14 november 2011 van deze laatste organisatie teneinde aan te tonen dat de mensenrechten nog steeds worden geschonden in de Russische Federatie en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand van de nog aanwezige mensenrechtenschendingen in het land van herkomst is daartoe niet voldoende.

2.2.4. Waar verzoekende partij betreffende het motief dat het onaannemelijk is dat de politie haar alsnog terug zou willen arresteren nu ze haar al tweemaal hebben vrijgelaten opwerpt dat er geen enkele garantie is dat de politie-eenheden haar niet opnieuw zouden onderwerpen aan willekeurige arrestatie of mensonterende behandeling en desgevallend opnieuw smeergeld vragen, wijst de Raad erop dat desbetreffende motivering als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een element van deze motivering kunnen dragen. Het is immers het geheel van de bewering van verzoekende partij, met name dat agenten mensen als zijnde rebel arresteren en dit louter met de bedoeling om extra verloning hierdoor te innen, zonder dat iemand onderzoekt of het wel degelijk rebellen betreft (administratief dossier, stuk 3, p. 16) – waardoor het in het kader van deze winstgevende bedrijvigheid niet echt uitmaakt wie wordt aangehouden – en het gegeven dat verzoekende partij reeds tweemaal tegen betaling werd vrijgelaten, wat in deze optiek verhindert geloof te hechten aan de door verzoekende partij voorgehouden doorgedreven inspanning van de autoriteiten om via de vrienden, de neef en de oom van verzoekende partij haar blijvend na te jagen.

2.2.5. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het steeds opzoeken van andere schuilplaatsen beperkt verzoekende partij zich ertoe te herhalen zich inderdaad op verschillende adressen te hebben schuil gehouden om willekeurige arrestaties te vermijden of te bemoeilijken.

De Raad wijst er echter op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De motieven dat het risico door terug te keren naar Grozny niet in overeenstemming is met een gegronde vrees, dat de veelvuldige verplaatsingen gebeurden zonder

paspoort, dat een terugkeer naar Grozny geen steek houdt gezien zelfs de detectie in Kabardino-Balkaria en dat het buitengewoon opmerkelijk is dat verzoekende partij steeds net weg is op haar diverse schuilplaatsen op het ogenblik dat de autoriteiten aankomen, worden door haar ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.6. Waar verzoekende partij betreffende het niet aannemelijk bevinden door verwerende partij dat zij niet was ingegaan op de adviezen van het ziekenhuis om verder medisch onderzoek te laten verrichten en zeker om een cardioloog te raadplegen, betoogt dat dit geen punt van ongeloofwaardigheid betreft daar zij zich thuis in haar vertrouwde milieu liet behandelen door een arts, wat haar vrije keuze was, oordeelt de Raad dat dit een *post factum* bewering betreft die niet consistent is aan de door verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aangehaalde verschoningsgrond. Immers geeft verzoekende partij, waarom zij op het toch wel verontrustende advies van het ziekenhuis niet is ingegaan, enkel te kennen gewoon een tijdje thuis te zijn gebleven en niet meer naar een dokter te zijn gegaan omdat zij zich al beter voelde. Verzoekende partij geeft op generlei wijze aan juist door dit advies zich wel thuis te hebben laten verzorgen door een arts (administratief dossier, stuk 3, p. 6). Desbetreffend element van ongeloofwaardigheid blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.7.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde desinteresse in de verdere evolutie van de door haar voorgehouden vervolging daar verzoekende partij zich desbetreffend niet informeert bij familie en/of vrienden in haar land van herkomst, werpt verzoekende partij tegen dat zij vreest dat telefoon en e-mail door de autoriteiten worden gecontroleerd en zij haar familie en vrienden niet in gevaar wil brengen.

2.2.7.2. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal beweert na haar vlucht nog contact te hebben gehad met haar neef (administratief dossier, stuk 3, p. 16), oordeelt de Raad desbetreffend dat buiten telefoon en e-mail ook andere communicatiemiddelen kunnen worden gehanteerd en informatie niet noodzakelijk via deze personen dient te worden achterhaald, doch ook kan worden verkregen door bemiddeling van derden, bijvoorbeeld gebruikmakend van een advocaat. Daarenboven kan door de Raad niet worden ingezien waarom een contact met familie en/of vrienden deze personen in gevaar zou brengen nu verzoekende partij zelf bij het gehoor op het Commissariaat-generaal reeds heeft voorgehouden dat de politie aan haar neef had gezegd *“we gaan jullie blijven lastigvallen tot jullie laten weten waar hij verblijft”* (administratief dossier, stuk 3, p. 16). Voormelde verschoningsgrond kan derhalve niet worden aanvaard.

2.2.8. Waar verzoekende partij betreffende de bevindingen over de reisweg argumenteert dat het steeds mogelijk is dat personen aan de grens niet worden gecontroleerd en dat zij bovendien vervoerd werd door tussenkomst van een smokkelaar wijst de Raad erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de reisdocumenten waarmee deze vlucht werd ondernomen en derhalve ook niet in kennis was van de identiteitsgegevens waaronder zij heeft gereisd. In het licht van deze zeer scherpe controles is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie.

2.2.9. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onaannemelijkheden, onwetendheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich, verwijzend naar de persberichten van Amnesty International en Human Rights Watch en naar een persdocument van 14 november 2011 van deze laatste organisatie, te wijzen op de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de Russische Federatie en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 12, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT